

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 30 października 2017 r.

Poz. 3515

WYROK NR II SA/RZ 545/17 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 10 lipca 2017 r.

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SWSA Joanna Zdrzałka /spr./ Sędziowie WSA Paweł Zaborniak WSA Piotr Godlewski Protokolant specjalista Anna Mazurek - Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2017 r. sprawy ze skargi Rady Miasta Rzeszowa na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego z dnia 19 lipca 2017 r. nr P-II.4131.2.114.2016 w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchyla rozstrzygnięcie nadzorcze w zakresie stwierdzenia nieważności § 5 ust. 4 pkt 4, ust. 7 pkt 1 i pkt 4, § 7, § 8 pkt 7 b i c, § 10 ust. 2 pkt 3 b, pkt 4, § 12 ust. 2 pkt 3 b, § 14 ust. 2 pkt 2 b, pkt 4, ust. 3 (po raz drugi w uchwale), § 15 ust. 1 pkt 2, ust. 3 pkt 2 b, d, f, g, h, oraz pkt 5 a, b uchwały Rady Miasta Rzeszowa z dnia 14 czerwca 2016 r. nr XXVII/587/2016 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie – część III.

Uzasadnienie

II SA/Rz 545/17 UZASADNIENIE W dniu 14 czerwca 2016 r. Rada Miasta Rzeszowa podjęła uchwałę nr XXVII/587/2016 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie - część III. Rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 19 lipca 2016 r. nr P-II.4131.2.114.2016, Wojewoda Podkarpacki stwierdził nieważność opisaną wyżej uchwałę, uznając, że podjęta ona została z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego. W podstawie prawnej rozstrzygnięcia powołał przepisy art. 85, art. 86 i art. 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.) – dalej: "u.s.g.", art. 15 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.) – dalej "u.p.z.p.", oraz przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) – zwanego dalej "rozporządzeniem". Organ nadzoru stwierdził niespójność zapisu uchwały i rysunku planu w zakresie: ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem MN. 1 nieprzekraczalnej linii zabudowy, niespójności z rysunkiem planu zapisu zawartego w § 7 pkt 1 uchwały w zakresie wyznaczeniu strefy ochrony konserwatorskiej oraz niespójność z treścią rysunku planu zapisu zawartego w § 3 ust. 3 uchwały poprzez pominięcie obszaru funkcjonalnego oznaczonego symbolem [MW], wydzielonego liniami podziału wewnętrznego, co stanowiło o naruszeniu § 8 ust. 2 rozporządzenia. Organ nadzoru stwierdził także niejasność zapisów planu zawartych w § 7 pkt 2 uchwały, dotyczących ograniczeń przy realizacji inwestycji w zakresie dokonywania badań archeologicznych, które wykraczają poza zakres określony w art. 15 u.p.z.p, a także w § 5 ust. 7 pkt 1 uchwały poprzez brak określenia "linii", od której plan dopuszcza odchylenie, co może powodować trudności w korzystaniu z ustaleń planu. W ocenie Wojewody niejasny jest także zapis zawarty w §12 ust. 2 pkt 3 lit a tiret drugi uchwały, gdyż odnosi się do ustalenia, w którym mowa jest o wysokości budynków mieszkalnych dla całego wyodrębnionego liniami podziału wewnętrznego terenu [MWVIII], w związku

z powyższym nie wiadomo jaki wpływ na "wykształcenie akcentu przestrzennego", ma przedmiotowe ustalenie. Organ nadzoru wskazał także na nieprawidłowość zapisów zawartych w § 12 ust. 2 pkt 3 lit a uchwały, gdyż odnosi się do ust. 3 pkt 4, w którym mowa jest o zakazie reklam podczas gdy prawdopodobnie powinno odnosić się do ust. 3 pkt 5, regulującego kwestię kształtowania elewacji za pomocą akcentu przestrzennego oraz w § 12 ust. 2 pkt 3 lit b uchwały, dopuszczającego "zmianę lokalizacji akcentu przestrzennego", w sytuacji, gdy zgodnie z treścią rysunku, lokalizacja tego akcentu jest obowiązującym ustaleniem. W takiej sytuacji brak jest jednoznacznego ustalenia zasad dopuszczania zmian lokalizacji ww. dominanty. W odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami ZP/US/WS Wojewoda Podkarpacki stwierdził brak ustalonych zasad podziału na działki budowlane, co narusza art. 15 ust. 2 pkt 8 oraz ust. 3 pkt 10 u.p.z.p. W tym wypadku wymagania ładu przestrzennego określone w art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. mają szczególne znaczenie, gdyż dotyczą wyodrębnienia w ramach terenu ZP/US/WS.1, obszarów o innym przeznaczeniu i innych zasadach zagospodarowania, oznaczonych symbolami [ZP/U] oraz [ZP/US]. Ponadto dla terenu [ZP/US] wskazanego pod park z dopuszczeniem usług, nie ustalono minimalnej intensywności zabudowy, co jest wymagane stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. Nieprawidłowe jest także przeznaczenie terenów określonych symbolami ZP/US/WS.1 oraz ZP/US/WS.2, gdyż ustalone oznaczenie symbolem literowym nie odpowiada faktycznie ustalonemu sposobowi zabudowy i zagospodarowania terenu, a ponadto ustala w ramach wyznaczonego przeznaczenia "pod park" takie dopuszczenia i sposoby zagospodarowania, które nie mają żadnego oparcia ani w przepisach ani w powszechnym rozumieniu zagospodarowania związanego z pojęciem "parku", co narusza art. 15 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Ustalenia szczegółowe zawarte w § 15 ust. 3 uchwały, jak również oznaczenie literowe jednoznacznie wskazują na ustalone przeznaczenie pod zielenią parkową urządzoną z dopuszczeniem "usług oświaty", "usług opieki nad dziećmi w wieku do 3 lat", "usług opieki nad osobami ubezwłasnowolnionymi: domy starców, hospicja", "domu kultury", co nie znajduje odzwierciedlenia w innych ustaleniach szczegółowych dotyczących przedmiotowego terenu. Wynika natomiast z nich jednoznacznie, iż teren [ZP/U] będzie mógł być w 30% zabudowany, natomiast powierzchnia biologicznie czynna będzie musiała być zachowana na poziomie nie mniejszym niż 50%. Funkcja usług będzie więc dominującą, ponieważ żadne z ustaleń szczegółowych nie zapewniają zachowania przeznaczenia pod zielenią parkową, która została ustalona jako podstawowa i kosztem ograniczenia której dopuszczono pozostałe usługi. Jeszcze większa wątpliwość co do ustalonego sposobu zagospodarowania odnosi się do terenu oznaczonego symbolem ZP/US/WS.2, ponieważ w żaden sposób w planie nie odniesiono się do zakresu dopuszczeń, które mogłyby funkcjonować w ramach podstawowego przeznaczenia terenu. Przepisy szczegółowe uchwały mówią wyłącznie o zasadach zagospodarowania dla terenu wód oznaczonego symbolem [WS], natomiast brak jest wytycznych dla "zabudowy usługowej, w tym urządzeń sportowo – rekreacyjnych" o których mowa w § 15 ust. 1 pkt 2 Uchwały. Nieprawidłowy jest także zapis zawarty w § 15 ust. 3 pkt 5 uchwały, który ustala przeznaczenie terenu "pod rezerwę pod drogę publiczną, bowiem zgodnie z rozporządzeniem droga publiczna - traktowana jako odmienny, różny rodzaj przeznaczenia terenu - musi spełniać wymogi określone w art. 15 u.p.z.p. tj. mieć właściwe oznaczenie, odpowiednie dla tego terenu ustalenia, a także stanowić wyodrębnione liniami rozgraniczającymi - osobne - przeznaczenie terenu. Nieprawidłowości dotyczą również zapisu zawartego w § 19 uchwały, gdzie ustala się przeznaczenie terenu oznaczonego symbolem KDD.4 oraz jego parametry, podczas gdy taki teren nie został wskazany na rysunku planu. W związku z tym ustalona dostępność do drogi publicznej KDD.4 dla terenu ZP/US/WS.2 (§15 ust. 4 pkt 1 uchwały) jest błędna i nie może stanowić spełnienia zasad w zakresie obsługi komunikacyjnej i budowy systemów komunikacji, wymaganych przepisami art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. Ponadto w uchwale nie określono wszystkich niezbędnych linii zabudowy, nie wiadomo więc według jakich zasad będzie lokalizowana zabudowa. Wrysowanie na rysunku planu linii zabudowy do granicy obszarów wyznaczonych liniami rozgraniczającymi sugeruje możliwość zabudowy bezpośrednio przy tej granicy, niemniej jednak z ustaleń planu dla wyznaczonych terenów, nie wynika jednoznacznie takie ustalenie, co może powodować trudności w korzystaniu z ustaleń planu (§12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie). Organ nadzoru wskazał na sprzeczność (niespójność) pomiędzy treścią uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego a jej częścią graficzną, co narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, zgodnie z art. 28 u.p.z.p. Sprzeczność taka stanowi również o naruszeniu § 8 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia, bowiem część graficzna planu jest jego integralnym elementem (art. 14 ust. 2 i art. 20 ust. 1 in fine u.p.z.p.), a także stanowi wyjaśnienie (uzupełnienie) części tekstowej. Nieścisłości powstałe pomiędzy częścią tekstową i graficzną planu mogą uniemożliwić zastosowanie planu w praktyce. Wojewoda zarzucił również uchwale brak regulacji dotyczących odległości zabudowy od granic działek, terenów czy obiektów, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., a w szczególności dotyczy lokalizacji zabudowy pomiędzy

terenem MN.4 a [ZP/U], gdzie z uwagi na to, że nie wiadomo jakie działki będą ze sobą sąsiadować (2 budowlane, czy działka budowlana z działką nie przeznaczoną pod zabudowę), nie będzie możliwe zastosowanie § 12 ust.1 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, który reguluje tylko zasady lokalizacji zabudowy w odległości od sąsiedniej działki budowlanej. Dla terenu oznaczonego symbolem 4KD/KX korekty wymagały te ustalenia w planie miejscowym z 2001 r., które ulegają dezaktualizacji (m.in. powierzchnia planu o której mowa w § 2 ww. uchwały). Przedmiotowy plan nie jest "zmianą planu", który koryguje ustalenia, lecz ustala nowe zasady, zgodnie z brzmieniem treści § 25 uchwały. Organ nadzoru wskazał także, że dołączona do dokumentacji planistycznej Prognoza skutków finansowych uchwalenia planu Nr 196/8/2010 nie wyczerpuje zagadnień dotyczących wydatków związanych z przeznaczeniem fragmentu terenu oznaczonego symbolem [KDL], wyodrębnionego z terenu ZP/US/WS.1. Niedokładnie podana powierzchnia odnosząca się do poszczególnych terenów w uchwale, nie jest spójna z wymienioną powierzchnią wskazaną do obliczeń w ww. Prognozie, co utrudnia wyciągnięcie wniosków co do skutków finansowych wynikających z przeznaczenia terenów. Ponadto w dokumentacji prac planistycznych, wydruk ze strony internetowej BIP, zawierający ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzania planu nie zawiera poświadczenia organu sporządzającego. W podsumowaniu Wojewoda Podkarpacki stwierdził, że akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego stanowiony jest na podstawie upoważnienia ustawowego i winien być sporządzany tak, by przyjęte w oparciu o to upoważnienie normę uzupełniały wydane przez inne podmioty przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Na podstawie wskazanych nieprawidłowości Wojewoda stwierdził, że podjęta przez Radę Miasta Rzeszowa uchwała narusza w sposób istotny zasady sporządzania planu, wobec powyższego ma zastosowanie przepis art. 28 u.p.z.p., zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego zaskarżyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie Rada Miasta Rzeszowa, wnosząc o jego uchylenie i zarzucając: 1. niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 28 u.p.z.p. oraz art. 91 u.s.g., gdyż stwierdzając nieważność uchwały w rozstrzygnięciu nadzorczym organ nie wyjaśnił, w czym wyraża się istotność naruszenia wskazanych przez niego zasad sporządzania planu miejscowego, która sprawia, iż zakwestionowana uchwała nie może funkcjonować w obrocie prawnym, 2. niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 15, art. 15 ust. 1 pkt 1, art. 15 ust. 2 pkt 6, 8 i 10 oraz art. 15 ust. 3 pkt 10 u.p.z.p. poprzez przyjęcie, że przepisy te zostały naruszone w istotny sposób wskutek przyjęcia ustaleń zawartych w § 7 pkt 1 i 2, § 10 ust. 2 pkt 3, § 11 ust. 2 pkt 3, § 15 ust. 1 i ust. 3 pkt 5 oraz ust. 4 pkt 1, a także w § 19 uchwały pomimo, że w uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia organ nie wyjaśnił, w czym wyraża się istotność naruszenia wskazanych przepisów u.p.z.p. ze względu na przyjęcie tych ustaleń, 3. niewłaściwe zastosowanie przepisów § 8 ust. 2 załącznika nr 1 do rozporządzenia poprzez przyjęcie, że przepisy te zostały naruszone w istotny sposób wskutek przyjęcia ustaleń zawartych w § 7 pkt 1, § 10 ust. 2 pkt 3, § 11 ust. 2 pkt 3, § 15 ust. 1 i ust. 3 pkt 5 uchwały, pomimo, że w uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia organ nie wyjaśnił, w czym wyraża się istotność naruszenia wskazanych przepisów tego rozporządzenia ze względu na przyjęcie tych ustaleń. W odpowiedzi na skargę Wojewoda Podkarpacki podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym. Wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 r. II SA/Rz 1318/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie uchylił rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego z dnia 19 lipca 2016 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miasta Rzeszowa z dnia 14 czerwca 2016 r. nr XXVII/587/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem stwierdzenia nieważności § 5 ust. 4 pkt 4, ust. 7 pkt 1, 4, § 7, § 8 pkt 7 b, c, § 10 ust. 2 pkt 3 b, 4, § 12 ust. 2 pkt 3 b tiret drugi, § 14 ust. 2 pkt 2 b, 4, ust. 3 (po raz drugi w uchwale), § 15 ust. 1 pkt 2, ust. 3 pkt 2 b, d, f, g, h, oraz pkt 5 a, b uchwały. Po rozpoznaniu skargi kasacyjnej wniesionej przez Radę Miasta Rzeszowa, Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2017 r. II OSK 727/17 uchylił ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie w zaskarżonej części i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania. W ocenie NSA Sąd I instancji nie przeprowadził samodzielnej argumentacji dla wyeliminowania z obrotu wskazanych postanowień uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzasadniającej również uchylenie rozstrzygnięcia nadzorczego w pozostałej części. Ograniczenie się w uzasadnieniu wyroku do przytoczenia rozważań Wojewody Podkarpackiego, bez gruntownego odniesienia się do okoliczności stanu faktycznego nie pozwala na zrozumienie kierunku interpretacji zastosowanych przez Sąd przepisów. W szczególności uzasadnienie wyroku nie pozwala na odczytanie rozumowania Sądu, które doprowadziło do wyeliminowania z obrotu prawnego

§ 5 ust. 4 pkt 4 uchwały, zgodnie z którym wysokość budynków gospodarczych, garażowych wynosi nie więcej niż 6 m, co zasadnie zarzucono w skardze kasacyjnej. WSA nie odniósł się również do sposobu oznaczenia na rysunku planu strefy ochrony konserwatorskiej, pomijając brak oznaczenia na rysunku stanowiska archeologicznego wraz z numerem. Podstawowym zadaniem Sądu jest kontrola legalności zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego, nie zaś samodzielna ocena miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Poczyniona ocena tej uchwały abstrahuje przy tym od wymogów ustanowionych przepisem art. 133 § 1 P.p.s.a., zgodnie z którym sąd wydaje wyrok na podstawie akt sprawy. Zakres rozpoznania sprawy przez sąd administracyjny powinien być kształtowany w oparciu o materiał faktyczny i dowodowy, który legł u podstaw wydania zaskarżonego aktu i znajduje się w aktach sprawy. Tak rozumiany obowiązek obejmuje pełne i dostatecznie wnikliwe odniesienie się do rozpatrywanego stanu faktycznego i prawnego z uwzględnieniem racji podniesionych przez stronę skarżącą. Zdaniem NSA w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie sposób doszukać się pełnej analizy postanowień Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Rzeszowa (części tekstowej oraz rysunku Studium), z odniesieniem się do konkretnych przepisów tego Studium, uzasadniających twierdzenie o niezgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z postanowieniami Studium. NSA podniósł, że wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku, uniemożliwiające prześledzenie toku rozumowania Sądu, uzasadnia uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zaważył, co następuje: Stosownie do art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności organów administracji publicznej, której jedynym kryterium jest zgodność z prawem. Kontrola ta, z mocy art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.) – zwanej dalej w skrócie P.p.s.a., obejmuje również akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego, a jej zakres wyznacza art. 134 P.p.s.a., stanowiący, że Sąd orzeka w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. W niniejszej sprawie znajduje również zastosowanie art. 190 zd. pierwsze P.p.s.a., stanowiący, że sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelnego Sąd Administracyjny, w związku z wydanym przez ten Sąd wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2017 r. II OSK 727/17. Treść tego wyroku oznacza, że rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego z dnia 19 lipca 2016 r. podlega kontroli Sądu w niniejszej sprawie wyłącznie w części stwierdzającej nieważność zapisów uchwały miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie - część III, wymienionych w wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 29 listopada 2016 r. II SA/Rz 1318/16. W pozostałej części rozstrzygnięcie nadzorcze zostało uchylone tymże wyrokiem, który korzysta z powagi rzeczy osądzonej (res iudicata). Biorąc zatem pod uwagę tak ukształtowany stan faktyczny sprawy i mając na względzie ocenę prawną wyrażoną w powołanym wyroku NSA z dnia 25 kwietnia 2017 r., akcentującą, że podstawowym zadaniem Sądu jest kontrola legalności zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego, nie zaś samodzielna ocena miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzić należy co następuje. W rozpoznawanej sprawie zasadniczym powodem wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego było stwierdzenie przez Wojewodę Podkarpackiego, że kontrolowana uchwała Rady Miasta Rzeszowa z dnia 14 czerwca 2016 r. - miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nr 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie - część III narusza w sposób istotny zasady sporządzania planu, co zgodnie z art. 28 u.p.z.p. powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przepisie tym wymienione zostały 3 przesłanki powodujące nieważność uchwały: istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. W ocenie Sądu żadne z wymienionych przez Wojewodę uchybień w zakresie objętym kontrolą Sądu w niniejszej sprawie, nie ma charakteru na tyle istotnego, by mogło powodować nieważność planu w całości lub w części. Należy przy tym podkreślić, że przepis art. 28 ust. 1 u.p.z.p. został znolizowany z mocą od 18 listopada 2015 r. i zgodnie z wolą ustawodawcy dodany został przymiotnik "istotne" dla określenia charakteru naruszenia zasad planistycznych jakie prowadzą do stwierdzenia nieważności planu. Odnosząc się do konkretnych przepisów planu zakwestionowanych w rozstrzygnięciu nadzorczym i wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 29 listopada 2016 r., II SA/Rz 1318/16, stwierdzić należy, że zarzuty co do wadliwości § 5 ust. 4 pkt 4 oraz § 14 ust. 2 pkt 4 są bezpodstawne. Pierwszy z zapisów, zamieszczony w części ogólnej planu miejscowego, dotyczy wysokości budynków gospodarczych i garażowych, określając ją jako nie większą niż 6 m. Drugi dotyczy natomiast wykształcenia akcentu przestrzennego w terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem U.2 wzdłuż nieprzekraczalnej linii zabudowy wyznaczonej od terenu drogi publicznej zbiorczej KDZ poprzez dopuszczenie zastosowania formy kształtowania dachu (dopuszczenie wieżyczek) lub zasad kształtowania elewacji (nie mniej niż 50 % elewacji

wykonanej z materiału światłoprzenikalnego). Oba zapisy dotyczą zasad kształtowania zabudowy, nie przekraczają swobody władztwa planistycznego gminy i są zgodne z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia, a zatem w ocenie Sądu brak jest podstaw do ich kwestionowania.. W § 5 ust. 7 planu ustalone zostały ciągi piesze, a orientacyjny ich przebieg wskazany został na rysunku planu, przy czym dopuszczono odchylenie ich przebiegu od linii na odległość – nie większą niż 15 m (pkt 1), w pkt 4 wskazano, że w liniach rozgraniczających dróg publicznych i wewnętrznych stosuje się wyłącznie ustalenia zawarte w pkt 1. W ocenie Sądu zarzuty Wojewody co do wadliwości tych zapisów planu są niezasadne. Odchylenie przebiegu ciągów pieszych od "linii" dotyczy oczywiście linii orientacyjnego przebiegu tych ciągów wskazanej w załączniku graficznym. Brak doprecyzowania pojęcia "linii" w części tekstowej i wyrażona w rozstrzygnięciu nadzorczym obawa, że ten brak "może powodować trudności w korzystaniu" z planu miejscowego, nie mogą być podstawą stwierdzenia nieważności tego zapisu. Nie są również zasadne pozostałe zarzuty Wojewody, wskazujące, że poszczególne przepisy planu w sposób istotny naruszają zasady jego sporządzania. W odniesieniu do § 7 uchwały dotyczącego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego Wojewoda zarzuca istotne naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia. Przepis ten stanowi, że na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego, a do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Chodzi o zapis § 7 pkt 1 planu: "wyznacza się strefę ochrony konserwatorskiej obszaru obserwacji archeologicznej o zasięgu określonym na rysunku planu granica strefy ochrony konserwatorskiej oznaczoną symbolem OW", któremu Wojewoda przypisuje niespójność z rysunkiem planu określającym wyłącznie "strefę obserwacji archeologicznej". Ten zapis planu pozostaje w związku z przepisem art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1446, ze zm. – dalej "ustawa o ochronie zabytków"), który stanowi, że w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Słusznie zatem wywodzi Rada Miasta Rzeszowa w skardze kasacyjnej, że ww. przepis ustawy o ochronie zabytków umożliwia jedynie, a nie nakazuje ustalenie strefy ochrony konserwatorskiej i wprowadzenie w niej ograniczeń i nakazów odnoszących się do znajdujących się w tym obszarze zabytków. W będącej przedmiotem rozstrzygnięcia nadzorczego uchwale ustalono jedynie strefę obserwacji archeologicznej, wyznaczając dla niej strefę ochrony konserwatorskiej oraz lokalizację stanowisk archeologicznych. Z części graficznej planu wynika, że wyznaczono 4 takie stanowiska archeologiczne – nr 79 w obszarze U.1, MN.1 (wraz z KDW), nr 80 w obszarze dróg publicznych KDD.1 i KDD.2, nr 76 w obszarze MW.5, KDD.3 i KDL.2 oraz nr 74 w obszarze MW/U.2 i KS. W planie miejscowym nie zawarto szczególnych uregulowań wprowadzających ograniczenia, nakazy czy zakazy mające na celu ochronę zabytków, stąd też zapis zawarty w § 7 pkt 2 uchwały dotyczący ograniczeń przy realizacji inwestycji w zakresie dokonywania badań archeologicznych odnosi się do ograniczeń wynikających z ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz z innych przepisów powszechnie obowiązujących. § 7 uchwały nie stanowi jednak powtórzenia przepisów ustawowych, wynika też z niego wyraźnie, że w planie miejscowym nie uchwalono żadnych szczególnych regulacji związanych z ochroną zabytków. Z tego też względu nie można mu zarzucić, że istotnie narusza § 8 ust. 2 rozporządzenia oraz art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w powiązaniu z art. 19 ust. 3 i art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie zabytków. Przypomnieć w tym miejscu należy, że w świetle art. 94 Konstytucji RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. Ponadto organ gminy, uchwalając przepisy prawa miejscowego, powinien przestrzegać regulacji zawartych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908), bowiem zgodnej z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP stanowią one źródło powszechnie obowiązującego prawa. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego winien zatem uwzględnić regulacje § 115 i § 135 w zw. z § 143 załącznika do wskazanego rozporządzenia, z których wynika, że w akcie wykonawczym zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym. Powinien także wziąć pod uwagę przepisy § 118 i § 137 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia stanowiące, że w akcie wykonawczym nie powtarza się tego, co zostało wcześniej przez prawodawcę unormowane w przepisie powszechnie obowiązującym (w ustawie upoważniającej lub w innym akcie normatywnym – innej ustawie, ratyfikowanej umowie międzynarodowej, czy rozporządzeniu) oraz przepisy § 116 i § 136 w zw. z § 143 określające, że w akcie wykonawczym nie zamieszcza się przepisów prawnych niezgodnych ze wskazanymi aktami normatywnymi, a więc i przepisów modyfikujących ich treści. Sprzeczne z prawem jest również, w świetle § 149 załącznika do rozporządzenia, formułowanie bez upoważnienia ustawowego, w akcie wykonawczym niższym rangą niż

ustawa definicji ustalających znaczenie określeń ustawowych. W przypadku § 7 uchwały żadna z tych reguł nie została naruszona, choć raczej należy przyznać Wojewodzie, że zapis zawarty w § 7 pkt 1 uchwały, wskazujący, że strefa ochrony konserwatorskiej obejmuje wyłącznie strefę obserwacji archeologicznej, winien być sformułowany jednoznacznie. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego nie wskazano z jakich powodów ustalenia zawarte w § 8 pkt 7 lit. b i c uchwały naruszają w sposób istotny zasady sporządzania planu. Przepis ten zamieszczony w części ogólnej planu dotyczy zaopatrzenia w energię elektryczną i zawiera wskazania dotyczące rozbudowy sieci o nowe stacje transformatorowe oraz linie średniego i niskiego napięcia (§ 8 pkt 7 lit. b) oraz ustala lokalizację stacji transformatorowych w terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem E (§ 8 pkt 7 lit. c). Wobec takich zapisów planu trudno jest podzielić pogląd wyrażony w poprzednim wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 29 listopada 2016 r. II SA/Rz 1318/16, że zapisy te naruszają § 4 pkt 9a rozporządzenia, bowiem budowa nowych stacji transformatorowych następuje bez określenia ich parametrów oraz bez wskazania na rysunkach planu miejsca ich lokalizacji. Zgodnie z tym przepisem, ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać "określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacja ulic i innych szlaków komunikacyjnych". W rozpoznawanej sprawie, w odniesieniu do sieci infrastruktury technicznej określono, że rozbudowa obejmuje linie średniego i niskiego napięcia, a lokalizacja stacji transformatorowej dopuszczona jest na terenie objętym planem, w tym oznaczonym na rysunku planu symbolem E. Tym samym spełniony został warunek z § 4 pkt 9a rozporządzenia, dotyczący parametrów, sformułowany zresztą wspólnie dla układu komunikacyjnego oraz sieci infrastruktury technicznej. Należy przy tym zaznaczyć, że w ww. przepisie rozporządzenia nie ma wyraźnie sformułowanego warunku dotyczącego lokalizacji sieci. W przypadku kwestionowanej przez Wojewodę uchwały nie są także zasadne argumenty wskazujące na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego w odniesieniu do wymienionych w wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 29 listopada 2016 r., II SA/Rz 1318/16 przepisów szczegółowych zawartych w części II uchwały. I tak – w zakresie ustaleń dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem MN1 nieprzekraczalnej linii zabudowy - zgodnie z rysunkiem planu, a od strony ulicy wewnętrznej (KDW) – 4 m, wątpliwości usuwają wyjaśnienia zawarte w skardze, z których wynika, że zasadą przyjętą w planie jest ustalenie dla tego terenu nieprzekraczalnej linii zabudowy od strony ulicy wewnętrznej – 4 m. Jednakże z uwagi na to, że w jednej części na niewielkim odcinku droga ta nie ma przebiegu równoległego do terenu MN1, najlepszym i najbardziej czytelnym rozwiązaniem było odesłanie do ustaleń wynikających z rysunku planu. Z tego względu zapis § 10 ust. 2 pkt 3 lit. b) uchwały nie narusza § 8 ust. 2 rozporządzenia, który nakazuje stosowanie oznaczeń umożliwiających jednoznaczne powiązanie rysunku planu z częścią tekstową. W odniesieniu do § 12 ust. 2 pkt 3b (w sentencji wyroku WSA w Rzeszowie z 29.11.2016 r, II SA/Rz 1318/16 omyłkowo wskazano przy tym przepisie "tiret drugi", podczas gdy w ogóle nie jest on podzielony na tiret) – nie można zgodzić się z oceną Wojewody zawartą w rozstrzygnięciu nadzorczym, że nieprawidłowy jest zapis uchwały dopuszczający zmianę lokalizacji akcentu przestrzennego w sytuacji, gdy na rysunku planu zaznaczono lokalizację tego akcentu. Zgodnie z wyjaśnieniami Prezydenta Miasta Rzeszowa z dnia 14.07.2016 r. (pismo wyjaśniające wobec uwag zgłoszonych przez Wojewodę do uchwały), lokalizacja akcentu przestrzennego (dominanty) mieści się w ściśle określonych granicach wyznaczonych przez linie podziału wewnętrznego, na terenie oznaczonym symbolem MW VIII, natomiast lokalizacja punktowa w załączniku graficznym ma na celu jedynie orientację w przestrzeni. Skoro wolą lokalnego prawodawcy była możliwość zmiany lokalizacji dominanty w ramach określonego terenu i stosowny zapis zawarty został w § 12 ust. 3 pkt 2 b) uchwały, zaznaczenie akcentu przestrzennego w tym obszarze w części graficznej w określonym punkcie nie oznacza sprzeczności pomiędzy częścią tekstową i graficzną. Nie można też zarzucić, jak czyni to Wojewoda, że brak jest jednoznacznego ustalenia zasad dopuszczenia zmian lokalizacji dominanty. Wojewoda nie wskazał konkretnych przepisów, które nakazywałyby ustalenie takich zasad, należy też zaznaczyć, że akcent przestrzenny przewidziano na stosunkowo niewielkim obszarze MW VIII w ramach terenów MW.1 i MW.2. W zakwestionowanym przez Wojewodę oraz WSA w Rzeszowie w poprzednim wyroku przepisie § 14 ust. 2 pkt 2 uchwały ustalono nieprzekraczalne linie zabudowy dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem U.1 i U.2, wskazując w ppkt b) tego przepisu, że dla terenu U.2 nieprzekraczalne linie zabudowy wyznaczone są zgodnie z rysunkiem planu. W uzasadnieniu poprzedniego wyroku II SA/Rz 1318/16 Sąd zarzucił, że na rysunku planu teren U.2 od strony obszaru oznaczonego MN.5 nie ma wyznaczonej linii zabudowy, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p., który nakazuje obowiązkowe określenie w planie miejscowym szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy. W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie zarzuty te nie są zasadne. Z treści powołanego przepisu u.p.z.p., jak i § 4 pkt 6 rozporządzenia nie wynika obowiązek ustalenia linii zabudowy ze wszystkich stron terenu. Tereny oznaczone w planie symbolem U.2 przeznaczone po zabudowę usługową sąsiadują z z terenem

MW.5 – zabudowa mieszkaniowa wielorodzinna, z terenem ZP/US/WS.2 – przeznaczonym pod zieleń urządzoną, urządzenia sportowo – rekreacyjne, a także pod wody śródlądowe - i od strony tych 2 terenów nie zostały ustalone nieprzekraczalne linie zabudowy. Natomiast linia zabudowy wyznaczona została z sąsiadującymi terenami ciągów komunikacyjnych – KDL.3 – drogi publicznej lokalnej i KDZ – drogi zbiorczej. Słusznie podnosi skarżąca Rada Miasta, że takie ustalenia planu nie naruszają wspomnianych wyżej przepisów. W jej ocenie świadczą również o niekonsekwencji Sądu I instancji poprzednio orzekającego w sprawie, który uchylił rozstrzygnięcie nadzorcze m. in. w zakresie stwierdzenia nieważności § 11 ust. 2 pkt 3 uchwały, w sytuacji, gdy w odniesieniu do terenu MN.4 analogicznie jak w przypadku terenu U.2 linia zabudowy wyznaczona została wyłącznie od strony drogi lokalnej KDL.1. Podobną zresztą niekonsekwencję skarżąca Rada zarzuciła w odniesieniu do zakwestionowanego § 14 ust. 3 (wymienionego po raz drugi) uchwały, który określa zasady podziału nieruchomości na działki i nakazuje zagospodarowanie terenu jako pojedyncze działki budowlane. Podobną regulację zawiera § 13 ust. 4 pkt 1 uchwały odnoszący się do terenów MW/U.1 i MW/U.2. Regulacja ta w uproszczeniu oznacza brak możliwości podziału działek i nie jest sprzeczna z § 8 rozporządzenia. W przepisie tym wskazano, że ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalenia i podziału nieruchomości. Jest oczywistym, że § 8 rozporządzenia stosuje się tylko do tych zapisów planu, które w ogóle dopuszczają podział nieruchomości. Skoro taki podział w przypadku terenów U.1 i U.2 nie został przewidziany, nie można mówić o naruszeniu § 8 rozporządzenia, stanowiącego podstawę do stwierdzenia nieważności. Warto też przytoczyć argumentację Rady Miasta Rzeszowa (rozwinęta w skardze kasacyjnej), która zwraca uwagę, że tereny U.1 i U.2 mają niewielką powierzchnię – odpowiednio 0,15 ha i ok. 0,22 ha, a ponadto przy określaniu ustaleń dla terenu U.1 uwzględniono te, jakie zostały przyjęte w wydanej dla tego terenu decyzji o warunkach zabudowy, w której ustalono, że teren ten należy zagospodarować jako jedną działkę budowlaną. Sąd stwierdza również, że nie zachodzą podstawy do stwierdzenia nieważności poszczególnych zapisów § 15 uchwały – planu miejscowego nr 196/8/2010, zawierającego ustalenia dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem ZP/US/WS.1 i ZP/US/WS.2, który w ust. 1 pkt 1-3 przewiduje tereny kolejno pod zieleń urządzoną, zabudowę usługową, w tym urządzenia sportowo – rekreacyjne oraz wody powierzchniowe śródlądowe. Chodzi o zapisy § 15 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 2b, d, f, g, i, h oraz § 15 ust. 3 pkt 5a i b, o których nieważności rozstrzygnął Wojewoda i objęte są kontrolą Sądu w niniejszej sprawie wskutek wcześniejszych orzeczeń Sądu I i II instancji. Zakwestionowane zostało dopuszczenie usług w terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem ZP/U, takich jak usługi oświaty: przedszkola lub inne formy wychowania przedszkolnego (punkty przedszkolne, zespoły wychowania przedszkolnego, usługi opieki nad dziećmi w wieku do lat 3: żłobki, kluby dziecięce, usługi opieki nad osobami ubezwłasnowolnionymi w tym m. in. domy starców i hospicja, domy kultury (§ 15 ust. 3 pkt 2b), ustalenie wskaźników zagospodarowania (ppkt d), wysokości zabudowy, długości elewacji frontowej oraz geometrii dachu dla budynków usługowych (ppkt f, g, h). W zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym Wojewoda wyraził obawę, że funkcja usługowa zdominuje zasadnicze przeznaczenie terenu, jakim jest zieleń parkowa. Analiza rysunku planu, gdzie w ramach obszaru ZP/US/WS.1 wydzielono teren ZP/U, w obrębie którego dopuszczono lokalizację, m. in. usług, a także zapisy § 15 ust. 3 pkt 2 d, f, g, h, dotyczące wskaźnika intensywności zabudowy, udziału powierzchni biologicznie czynnej i gabarytów budynków, nie potwierdzają tych obaw. W skardze podkreślono, że intencją uchwałodawcy było kompleksowe zagospodarowanie terenów ZP/US/WS.1 i ZP/US/WS.2, których właścicielem jest gmina – miasto Rzeszów. W ocenie Sądu przesądzającym argumentem przemawiającym za legalnością ww. przepisu planu jest brak naruszenia ustaleń Studium obowiązujących dla tego terenu. Należy przypomnieć, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stanowi konkretyzacją założeń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i jest uchwalany przez radę gminy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium (art. 20 ust. 1 upzp). Ustalenia studium są wiążące dla organu gminy przy sporządzaniu planu (art. 9 ust. 4 upzp), jednakże zaznaczyć należy, że stopień związania planu miejscowego ustaleniami studium uzależniony jest od szczegółowości zapisów studium. Oznacza to, że związanie może być silniejsze lub słabsze, a stopień związania zależy od woli organu uchwalającego studium i odnosi się do szczegółowości zapisów studium. Uszczegółowienie to nie oznacza natomiast możliwości dowolnej zmiany przeznaczenia tych obszarów, bowiem zapisy planu nie mogą doprowadzić do modyfikacji kierunków i wskaźników zagospodarowania przestrzennego (zob. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 20 marca 2013 r., II SA/Wr 886/12, LEX Nr 1301218). Przyznana jednostce samorządu terytorialnego swoboda kształtowania ładu przestrzennego i zrównoważonego rozwoju, wyrażana w planie zagospodarowania, musi mieścić się w granicach określonych przez ustawy i pozostawać w zgodności z uwarunkowaniami zakreślonymi w obowiązującym studium (wyrok NSA z dnia 12 lutego 2013 r., II OSK 2460/12, LEX Nr 1351346). Z drugiej jednak strony, jak wskazał NSA w wyroku z dnia 29 listopada 2016 r., II OSK 4440/15, LEX Nr 2199055, “nie można utożsamiać określonych

w studium obszarów o różnym przeznaczeniu z określonymi w planie miejscowym terenami o różnym przeznaczeniu w takim znaczeniu, że muszą się one w pełni pokrywać. W studium określa się kierunki zmian w przeznaczeniu terenów, a nie przeznaczenie terenów i to należy mieć na uwadze przy ocenie, czy plan miejscowy jest zgodny ze studium, a więc czy przeznaczenie terenów określone w planie miejscowym jest zgodne z kierunkami zmian w przeznaczeniu terenów określonymi w studium". Nie chodzi o to by plan dokładnie powielał ustalenia studium, lecz o to by tych ustaleń nie naruszał w świetle treści studium. Poza tym w tym zakresie aby skutecznie zakwestionować postanowienia planu wymagane jest wykazane, że owa niezgodność istotnie narusza zasady sporządzania planu miejscowego lub istotnie narusza trybu jego sporządzania. (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.). W odniesieniu do terenów ZP/US/WS.1 i ZP/US/WS.2 taka niezgodność nie zachodzi. Tereny te znajdują się w obrębie obszaru oznaczonego w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Rzeszowa uchwalonego uchwałą Nr XXXVII/113/2000 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 4 lipca 2000 r., z późn. zm., symbolem ZP XIXA, który ma łączną powierzchnię 8,20 ha i znacznie wykracza poza teren objęty planem miejscowym nr 196/8/2010. Istotne jest, że w Studium tym dopuszczono funkcje alternatywną lub uzupełniającą usługi publiczne lokalne: oświaty (przedszkole lub inne formy wychowania), ochrony zdrowia (w szczególności żłobek lub przychodnię) lub kultury, w miejscu oznaczonym szrafem na załączniku 55 Studium, które dokładnie odpowiada terenowi wydzielonemu w planie w ramach terenu ZP/US/WS.1 i oznaczonego symbolem ZP/U. Dodatkowo, jak wynika ze skargi Rady Miasta Rzeszowa, na tym terenie, w ramach zieleni urządzonej funkcjonują już tego rodzaju obiekty. Brak jest też uzasadnienia dla stwierdzenia nieważności § 15 ust. 3 pkt 5 uchwały, który wydziela teren z obszaru ZP/US/WS.1, znajdujący się bezpośrednim sąsiedztwie drogi – KDD.3, jako rezerwę pod drogę publiczną lokalną, oznaczając go symbolem KDL. W ppkt b) tego przepisu wskazano, że do czasu realizacji drogi publicznej dojazdowej oznaczonej na rysunku planu symbolem KDD.3 oraz drogi KDD.3 wyznaczonej w Miejscowym Planie Zagospodarowania Przestrzennego Nr 168/7/2008 – 1 – rejon ul. Krakowskiej w Rzeszowie, zgodnie z ustaleniami planu teren należy zagospodarować zielenią niską. W sytuacji, kiedy istnieją wymagane ustalenia dla terenu drogi dojazdowej – KDD.3 – stanowiącej zgodnie z § 19 ust. 3 pkt 3 uchwały odcinek drogi łączącej się z drogą KDL.2 oraz drogą położoną w obrębie innego planu – o nr 168/7/2008 – 1 – rejon ul. Krakowskiej w Rzeszowie, zarzuty odwołujące się do braku właściwego oznaczenia terenu i odpowiednich ustaleń dla drogi, nie są trafne. Z akt sprawy wynika, że teren wydzielony (KDL) przylega na całej swej długości do terenu drogi dojazdowej KDD.3 i docelowo łącznie z tą drogą będzie stanowić drogę publiczną lokalną, a przyjęte rozwiązanie umożliwi realizację nowego odcinka głównego układu komunikacyjnego obsługującego osiedla Baranówka i W. Andersa, która będzie prowadzona wieloetapowo. Z wszystkich tych przyczyn Sąd uwzględnił skargę i podzielając zawartą w niej argumentację uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego w części wymienionej w sentencji, w oparciu o art. 148 P.p.s.a. uznając, iż narusza ono prawo z przyczyn wywiedzionych wyżej.